
[2015-44-RE](#)

CAUSA 2015-44-RE

(Mora Banc Grup, SA c/ Gulias García i Bernad Laborda)

Número de registre 487-2015. Recurs d'empara

Aute del 15 de febrer del 2016

BOPA núm. 14, del 2 de març del 2016

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 17 de novembre del 2015, per la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 16 de juny del 2015 i contra l'aute del 27 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants dels drets a un procés degut i a la defensa, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals vulnerats i que anul·li les resolucions impugnades "*ordenant es dicti nova decisió esmenant les lesions de dret denunciades, retrotraient els autes en el moment anterior al pronunciament de la sentència objecte d'empara*";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 15 de desembre del 2015;

Escoltat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

L'entitat bancària Mora Banc Grup, SA va presentar una demanda contra els Srs. Manuel Gulias García, Maria Cruz Bernad Laborda, Honorio Diniz García, Sara San Miguel Manzanedo, Bartolomé Martínez Ramírez, Rosa Maria Grau López i la societat Seram States, SL, perquè no van complir els convenis pactats en el marc d'uns crèdits en compte corrent.

Segon

El 28 d'abril del 2014, el Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual decidia estimar substancialment aquesta demanda i condemnar els Srs. Honorio Diniz García, Bartolomé Martínez Ramírez i Manuel Gulias García a satisfer solidàriament a la demandant la suma de 5.306.906,68 € més els interessos contractualment pactats des del 28 de febrer del 2013 fins a la total satisfacció del deute i a satisfer les costes processals causades. Així mateix, condemnava aquestes mateixes persones a satisfer solidàriament a la demandant la suma de 444.438,20 € més els interessos contractualment pactats des del 28 de febrer del 2013 fins a la total satisfacció del deute.

Declarava igualment que aquests imports es trobaven garantits hipotecàriament amb els béns titularitat de les Sres. Maria Cruz Bernad Laborda, Rosa Maria Grau López, Sara San Miguel Manzanedo i de la societat Seram States, SL, els quals es trobaven relacionats en els corresponents instruments públics notariais.

Tercer

El Sr. Manuel Gulias García i la Sra. Maria Cruz Bernad Laborda van formular un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, ja que consideraven que la part demandant no havia acreditat en el moment processal oportú el càlcul i el còmput dels interessos i de les comissions aplicats i reclamats.

El 16 de juny del 2015, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava estimar aquest recurs d'apel·lació i revocava parcialment la sentència de la primera instància en el sentit que la quantitat que havia d'abonar el Sr. Manuel Gulias García havia de ser de 4.393.000,00 € i de 356.000,00 € per cada crèdit respectivament i que els béns hipotecats de la Sra. Maria Cruz Bernad Laborda haurien de respondre en cas d'impagament sobre aquelles sumes.

Quart

La representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA va interposar un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta darrera resolució per tal com considerava que vulnerava els seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 27 d'octubre del 2015, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual decidia no donar lloc a l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Sisè

El 17 de novembre del 2015, la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 16 de juny del 2015 i contra l'auto del 27 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants dels drets a un procés degut i a la defensa.

Aquesta part manifesta, en primer lloc, que el retret de la Sala Civil d'acord amb el qual no hauria provat de manera mínimament acceptable els càlculs efectuats en relació amb els interessos i les comissions, és una asseveració que no es troba confortada per la realitat dels fets processals, ni dels instruments probatoris aportats als autos. Segons el seu parer, el Tribunal Superior de Justícia ha invertit la càrrega de la prova, ja que de la documentació extensa i completa incorporada es desprenien els interessos i les comissions aplicables i allò que hagués hagut de demanar la part adversa era una pericial que li hauria facilitat la comprensió d'allò que la documentació aportada ja exposava, és a dir, que les xifres documentades de l'aplicació trimestral dels interessos es deriven de l'aplicació dels interessos diaris en el decurs del trimestre transcorregut.

Aquesta part afegeix que la jurisprudència constitucional citada per la Sala Civil relativa a la valoració de la prova deixa clar que aquesta correspon a la jurisdicció ordinària, ara bé, allò que aquesta part al·lega és una inversió de la càrrega de la prova, perquè amb aquesta inversió s'ha vulnerat el dret a un procés degut amb la consegüent indefensió. Afegeix que aquestes vulneracions desemboquen en irraonabilitat, ja que no li corresponia aportar més acreditacions sobre els càlculs dels interessos i de les comissions, sinó que era la part adversa que havia d'haver sol·licitat una pericial per a millor proveir.

Aquesta part manifesta que ens trobem davant uns codefenents que únicament han de respondre del principal, malgrat que els altres quatre ho han de fer de les sumes incrementades amb els interessos i les comissions, tot i haver incomplert les seves obligacions de la mateixa manera i sense haver acreditat que els interessos i les comissions aplicats fossin incorrectes. Aquesta situació és totalment arbitrària.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals vulnerats i que anul·li les resolucions impugnades "*ordenant es dicti nova decisió esmenant les lesions de dret denunciades, retrotraient els autos en el moment anterior al pronunciament de la sentència objecte d'empara.*"

Setè

El 15 de desembre del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que els motius d'impugnació de l'entitat bancària recurrent es fonamenten substancialment en el seu desacord amb la valoració de la prova practicada i de la càrrega probatòria i recorda sobre aquest punt la jurisprudència constant del Tribunal Constitucional el qual no és ni un jutge del fons, ni un tribunal de cassació.

El Ministeri Fiscal afegeix que en les resolucions impugnades s'empra un raonament coherent, lògic i totalment justificat que no pot ser titllat en cap cas d'arbitrari. Després d'explicar la doctrina jurisprudencial relativa a la càrrega de la prova, la Sala Civil conclou que l'entitat bancària no havia demostrat com havia calculat els interessos i les comissions que reclamava en relació amb un crèdit

---

(i no un préstec), cosa que significava que el saldo diari podia ser variable per les aportacions i les disposicions del ròssec del compte; únicament indicar el tipus d'interès trimestral era insuficient i, per tant, la part contrària no podia impugnar degudament els càlculs efectuats per l'entitat bancària.

Per consegüent, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca de contingut constitucional de les seves pretensions (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Fonaments jurídics

Primer

Aquest recurs d'empara al·lega la vulneració de l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants del dret a un procés degut i del dret a la defensa.

En realitat de les al·legacions presentades se'n deriva que la part recurrent retreu essencialment a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia la manera en què va analitzar la documentació que havia aportat per valorar els interessos i les comissions aplicats en el marc dels crèdits atorgats.

Si bé, Mora Banc Grup, SA considera que va respectar la seva obligació d'informació per tal com va respondre a totes les demandes d'aclariment i d'explicació trameses per les autoritats judicials, el Tribunal Superior de Justícia, per la seva banda, va considerar que el banc no havia estat suficientment explícit declarant que "*resulta insuficient indicar únicament el tipus d'interès trimestral aplicable si no especifiquen sobre quin saldo diari.*"

Segon

Arribats a aquest punt, cal fer un recordatori, així com una observació sobre els fets de la causa.

El recordatori fa referència al cànon de constitucionalitat aplicat de manera invariable per aquest Tribunal pel que fa a la valoració de les proves. Aquest Tribunal, sense modificar en cap moment el nucli de la seva jurisprudència, ha afirmat de manera regular que no li corresponia pronunciar-se en relació amb les decisions dels jutges ordinaris, adoptades en el marc de les seves funcions, no només pel que fa a l'examen, sinó també a la valoració de les proves en els litigis ordinaris (veg. entre d'altres, la sentència del 19 de gener del 2015, recaiguda en la causa 2014-25 i 26-RE i els autes del 9 de novembre del 2015, recaiguts en les causes 2015-18-RE, 2015-21-RE, 2015-22-RE i 2015-32-RE).

L'observació fa referència a la relació entre el cànon de constitucionalitat esmentat i les al·legacions formulades per l'entitat bancària recurrent, les quals se centren de manera exclusiva en les funcions del jutge ordinari i que consisteixen en apreciar la pertinència dels elements de prova facilitats per l'entitat bancària. Ara bé, el jutge ordinari és competent no només per demanar aclariments i precisions a l'entitat bancària (relatius a les modalitats de càlcul), sinó també per valorar les informacions aportades i considerar-les, *in casu*, com a no satisfactòries. En cap cas, això no situa l'entitat bancària en indefensió. Aquest Tribunal estima, sobretot, que no li correspon immiscir-se en les funcions concretes del jutge ordinari, en particular si aquest les aconsegueix de manera lògica i no arbitrària.

Sobre la base d'aquests diferents elements, i d'acord amb el contingut de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquest recurs d'empara ha de ser declarat inadmissible a tràmit per la manca de contingut constitucional de la infracció denunciada.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2015-44-RE interposat per la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA contra la sentència del 16 de juny del 2015 i contra l'aute del 27 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de l'entitat bancària recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 15 de febrer del 2016.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat